

ITXAROPEN ARGI-PRINTZAK

Inguruan ura dutalarik or-emen
soilki natxeok nerekauntan amilburu baten.
Bean, labar amiltsuen oinpean,
olatu xoroak orrua dariola burrukan.
Itxas-ertz egalean duelarik beren abaro,
ur ta ortzien jaun eta jabe, naro,
ozkarbia urratuz, kaioak beren zoruna.
Eta uraz-andik erri ta gizonak diek azkatasuna.

Geldiro baiñan ausarti, joan eta joan,
itsas azalean ontzitxo bat dantzan.
Ura lasaiki ildaskatzen uan ontzi: naramak irekin
bide urdiñen gainetik, lur ontatik urrin,
nire barne gogaketak azkatasuna ezagutu dedin.
Egoak ba-nizkik... aruntz joan al baneza...
Baiñan, oldozmenaren egoetan zergaitik ez ega?
Eta ames gozo baten murgil librea naizela?

Ai! ez balitz aberriagaitik, ene aberri maites,
biotz-biotzean daramatan aberri maitagarria,
berriz ere ik esnatuko nauk eta ilgo duk ene ametse.
Lurrari lotua nauk, aur errukigarri,
besteren azke izanean dutalarik bekaizkeri.
Jauna!: indartuko al duzu euskaldun erria,
jarraitu dezan beti Zure sinismen bidea
eta ezagutu dezagun noizpait besteak bezin librea.

Ikusmen gogalpentsu ta ameskor,
zabal aña alai arkitzen aut itxasor,
ire ur-irakin apartsuak dituk goruntz jaso;
nik, osertz irrutietan ene begiok so.
Ire beso urdiñekin erri guziak gerrikatzen dituk,
anaitasunera, ire lokarri urdiñok alkartuko al gaituk,
zorionez kanta ditzagun: «*eman da zabaltzazu*»,
bira erri guziak ik bai dituk laztandu.

Itsas bazterra!, zorioneko itsas bazterrori!,
ire kresal aizeakin azke usaia dakarzkik beti.
Ik piztutzen diok nire barneko gau illun oni,
urrutiko itxaropen lausoan, izar-dizdiratsuen argi.

OTSALAR